

Arrest

nr. 293 574 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, dit als ander familielid in functie van haar schoondochter.

1.2. Op 23 augustus 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 28 september 2022 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, ditmaal als bloedverwant in opgaande lijn van haar schoondochter.

1.4. Op 27 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2023 werd ingediend door:

Naam: M. (..)

Voorna(a)m(en): B. (..)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (x.x.1950)

Geboorteplaats: Vushtri

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de EU-onderdane D. K. (..) (xxxxxxxxxx) in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

-Bewijs niet ten laste ocmw dd. 21.12.2022 (op naam van betrokkene en de zoon)

-Vertaling van eerder voorgelegd document waarin is opgenomen dat betrokkene een basispensioen krijgt van 75 euro + 65 euro = 140 euro/maand sinds 17.03.2015

-Bewijs van overmaken geld via Western Union, we nemen aan van de zoon naar betrokkene (niet vertaald) op 31.12.2020 twv 200 euro, vermoedelijk 6.04.2021 twv 200 euro, 3.06.2021 twv 100 euro, 17.06.2021 twv 100 €, 22.07.2021 60 euro, 17.09.2021 twv 150 €, 22.10.2021 twv 100 euro

-Bewijs van inkomen K. (..) 2034 (onleesbaar voor wanneer) de andere loonfiches zijn helemaal onleesbaar, ook het bedrag

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit het paspoort blijkt dat de laatste inreisstempel (binnenkomst in Schengen) dateert van 17.01.2022, betrokkene heeft pas voor het eerst gezinshereniging aangevraagd op 25.02.2022. Voor zover betrokkene na de laatste inreis van januari 2022 illegaal in België heeft verbleven wil dit dus zeggen dat zij in de zes maanden voorafgaandelijk aan haar komst naar België zo'n 310 euro heeft ontvangen van haar zoon/schoondochter.

Behoudens het feit dat het pensioen van mevrouw bescheiden is, is het wel in verhouding meer substantieel dan het geld dat ze overgemaakt heeft gekregen door de referentiepersoon en haar echtgenoot. Er kan dan ook niet worden gesteld dat ze afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon/schoondochter om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Mevrouw legde ook geen bewijs voor van onvermogen te zijn betreffende onroerend goed. Er kan niet uitgesloten worden dat mevrouw nog een ander bron van inkomen had en/of mogelijks ten laste was van iemand anders in het land van origine. Op basis van wat voorligt kan niet worden gesteld dat mevrouw financieel/materieel afhankelijk was van in het land van origine voorafgaandelijk aan haar komst naar België

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.01.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van art. artikel 40bis en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van art. 8.6 van het Burgerlijk Wetboek Boek 8. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen.

Dat verzoekster verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Dat gedaagde stukken heeft voorgelegd inzake haar pensioen en stukken overgemaakt inzake het verzenden van financiële middelen naar haar land van herkomst.

Deze stukken worden niet betwist door gedaagde.

Dat gedaagde in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

Uit het paspoort blijkt dat de laatste inreisstempel (binnenkomst in Schengen) dateert van 17.01 .2022, betrokkene heeft pas voor het eerst gezinshereniging aangevraagd op 25.02.2022. Voor zover betrokkene na de laatste in reis van januari 2022 illegaal in België heeft verbleven wil dit dus zeggen dat zij In de zes maanden voorafgaandelijk aan haar komst naar België zo'n 310 euro heeft ontvangen van haar zoon/schoondochter, Behoudens het feit dat het pensioen van mevrouw bescheiden is, is het wel In verhouding meer substantieel dan het geld dat ze overgemaakt heeft gekregen door de referentiepersoon en haar echtgenoot. Er kan dan ook niet worden gesteld dat ze afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon/schoondochter om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Mevrouw legde ook geen bewijs voor van onvermogen te zijn betreffende onroerend goed. Er kan niet uitgesloten worden dat mevrouw nog een ander bron van inkomen had en/of mogelijks ten laste was van iemand anders in het land van origine. Op basis van wat voorligt kan niet worden gesteld dat mevrouw financieel/materieel afhankelijk was van in het land van origine voorafgaandelijk aan haar komst naar België.

Dat verzoekster thans de leeftijd heeft van 73 jaar. In het jaar voorafgaand aan de eerste aanvraag had zij de leeftijd van 71 jaar en kreeg zij een pensioen van 75 euro per maand zijnde het basispensioen hetgeen vergelijkbaar is met inkomensgarantie voor ouderen. Dat het zeer waarschijnlijk is dat zij geen bijkomende inkomsten heeft anders zou zij dit basispensioen niet eens krijgen.

Dat gedaagde er ook aan voorbijgaat dat Kosovo het goedkoopste land op het Europees continet is en de gemiddelde levensduurte er zeer laag is. Dit is algemeen geweten en hoeft niet bewezen te worden.

Dat art. 8.6 van het Burgerlijk Wetboek boek 8 stelt het volgende:

Art. 8.6. Bewijs door waarschijnlijkheid

Onverminderd de verplichting tot medewerking van alle partijen aan de bewijsvoering, kan hij die de bewijslast draagt van een negatief feit, genoeg nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit.

Hetzelfde geldt voor positieve feiten waarvan het vanwege de aard zelf van het te bewijzen feit niet mogelijk of niet redelijk is om een zeker bewijs te verlangen.

Dat verzoekster meent dat gedaagde een veel hogere standaard van bewijs vraagt namelijk een bewijs dat een quasi absoluut karakter vereist.

Dat verzoekster meent dat art. 8.6 zulks verbiedt en dat een bewijs van waarschijnlijkheid volstaat. Dat uit de motivering van de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster onvermogen is. Integendeel men hanteert het begrip "uitgesloten" wat meteen betekent dat gedaagde een "absoluut bewijs" vereist.

Dat gedaagde derhalve de bewijsregels van het Nieuw Burgerlijke Wetboek niet hanteert en dus een eigen standaard gebruikt hetgeen in onderhavig geval een schending oplevert van art. 8.6 van het Burgerlijk Wetboek alsmede een schending van art. 40bis en de materiële motiveringsplicht.

Het is immers kennelijk onredelijk de beslissing te motiveren zonder art. 8.6 van het Nieuw Burgerlijk wetboek in acht te nemen.

De redenering van gedaagde al zou het eigen deel inkomen van verzoekster substantieel groter zijn (quod nog want het is de helft) is dit irrelevant gezien verzoekster het deel van de referentiepersoon nodig heeft daar haar eigen middelen onvoldoende zijn om in haar zijn basisbehoeften te voorzien. Dat gedaagde niet eens verwijst naar het begrip basisbehoeften en de facto gewoon het deel van de referentiepersoon vergelijkt met het deel van verzoekster hetgeen geen enkele toegevoegd element kan brengen in de vraag naar wat de basisbehoeften zijn.

Dat gedaagde op dit punt dan ook opnieuw art. 40bis schendt van de Vreemdelingenwet."

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat demotivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat verzoekende partij als bloedverwant in opgaande lijn moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat zij niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst of origine ten laste was van haar Poolse schoondochter, waarbij op omstandige wijze ingegaan wordt op de voorgelegde stukken, en dus niet blijkt dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen laten gelden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn"

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “*ten laste*” zoals omschreven anders te gaan beoordelen.

Het standpunt van de verwerende partij, met name dat, om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt door verzoekende partij niet betwist.

De vraag of een vreemdeling *ten laste* is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “*ten laste zijn*”, is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.5. Verzoekende partij moet dus, als bloedverwant in opgaande lijn, aantonen dat zij *ten laste* is van de referentiepersoon, haar Poolse schoondochter, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar schoondochter.

2.6. De verwerende partij is van oordeel dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, stellende dat uit het bedrag van 310 euro dat zij in de zes maanden voor haar komst naar België ontvangen heeft niet blijkt dat zij afhankelijk was van financiële steun om in haar basisbehoeften te voorzien aangezien zij pensioen geniet in het herkomstland dat weliswaar bescheiden is maar in verhouding substantieel meer is dan het bedrag dat zij ontvangen heeft. Verder wordt ook geen bewijs van onvermogen voorgelegd betreffende een onroerend goed zodat niet kan uitgesloten worden dat zij nog een andere inkomstenbron had of mogelijks *ten laste* was van iemand anders.

2.7. Uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt inderdaad zoals de verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij in het herkomstland een maandelijks pensioen geniet van in totaal 140 euro (75 euro basispensioen + 65 euro *bijdragend* pensioen) en dit reeds sinds 2015. Waar verzoekende partij aldus

nog verwijst naar een pensioen van 75 euro dat zij in het verleden kreeg, gaat zij eraan voorbij dat zij reeds sinds 2015 maandelijks 140 euro aan pensioen ontvangt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat de verzoekende partij in het herkomstland maandelijks een pensioen geniet van 140 euro niet aangetoond is dat zij afhankelijk is van de financiële steun van haar schoondochter om in haar basisbehoeften te voorzien, temeer het overgemaakte geld slechts 310 euro over een periode van zes maanden voor de komst naar België bedraagt wat in verhouding tot het maandelijks pensioen inderdaad substantieel lager is en ook niet blijkt dat de referentiepersoon in het land van herkomst onvermogen is wat betreft een onroerend goed. Verzoekende partij stelt zelf in het verzoekschrift dat Kosovo het goedkoopste land is op het Europese continent en de gemiddelde levensduurte er zeer laag is. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat een maandelijks pensioen van 140 euro aldaar niet afdoende is om in haar basisbehoeften te voorzien, temeer niet blijkt dat zij aldaar wat betreft een onroerend goed onvermogen is. Met het betoog dat zij “*zeer waarschijnlijk (...) geen bijkomende inkomsten heeft*” doet verzoekende partij aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad kan de verzoekende partij ook geenszins volgen waar zij met haar betoog inzake een absoluut bewijs zou menen dat de verwerende partij het onmogelijke vraagt of te excessief zou zijn in het gevraagde bewijs van het ten laste zijn. Door op te merken dat in artikel 8.6 van het Burgerlijk Wetboek de mogelijkheid is voorzien om het bewijs door waarschijnlijkheid te leveren, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij uitgaat van een incorrecte feitenvinding of dat haar standpunt kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in het herkomstland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzendingen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzendingen kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar schoondochter daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar schoondochter heeft bewezen doordat de bewijzen van de geldverzendingen worden voorgelegd. Het weze herhaald dat met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel het bewijs dat geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij door de referentiepersoon.

Het komt de Raad voorts niet kennelijk onredelijk voor om de vereiste van het ‘*ten laste zijn*’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst. Nogmaals benadrukt de Raad dat een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst immers niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

Met haar kritiek op de motivering dat er niet kan “*uitgesloten worden dat (verzoekende partij) nog een ander bron van inkomen had en/of mogelijks ten laste was van iemand anders*” slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat verzoekende partij “*afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon/schoondochter om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien*” kennelijk onredelijk is of uitgaat van een verkeerde feitenvinding.

2.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE Middel: Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 2 , 3, 30, en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster is conform art. 3. een begunstigde van Richtlijn 2004/38 in die zin dat zij een familielid is van een EU onderdaan is.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: “De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28. Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is.

Schending van art. 31 van de Richtlijn 2004/38

Artikel 31.3: “De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28. Verzoeker werd louter een beslissing betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Wanneer deze bestreden beslissing vermeldt dat enkel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is tegen deze beslissing moet verzoeker vaststellen dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

Verzoekster stelt voor de volledigheid dat ook onderhavig beroep niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38.

Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Richtlijn 2004/38 verwijst direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken .

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau , van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging.

Dat art. 47 als volgt luidt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoekster betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht (‘full jurisdiction’) de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van ‘full jurisdiction’ houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: ‘to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.’

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met ‘facts relevant to the dispute’. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van ‘full jurisdiction’.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Terra Woningen t. Nederland*. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging. In de woorden van het Hof:

‘54. In so doing the Schiedam District Court, a “tribunal” satisfying the requirements of Article 6 para. 1 (...) (as was not contested), deprived itself of jurisdiction to examine facts which were crucial for the determination of the dispute.

55. In these circumstances the applicant company cannot be considered to have had access to a tribunal invested with sufficient jurisdiction to decide the case before it.

There has accordingly been a violation of Article 6 para. 1 (...).’

Vrij vertaald: 54 Door zo te handelen heeft de Rechtbank van Schiedam, een rechtbank die voldoet aan de vereisten van art. 6 par. 1 zichzelf beroofd van de bevoegdheid om de feiten te onderzoeken die cruciaal waren voor de beslechting van de zaak.

55. In deze omstandigheden kan de verzoeker niet beschouwd worden als toegang hebbende tot een rechtbank met een voldoende rechtsmacht om de zaak te behandelen. Er is een schending van art. 6. par.1.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende – marginale – toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak *Bryan t. Verenigd Koninkrijk* blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling ‘perverse or irrational’ was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus ‘in de gevarenzone van artikel 6 EVRM’, maar zijn gelet op de zaak *Bryan* niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede – quasirechterlijke – gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM

ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak *Terra Woningen t. Nederland* en op de meer recente zaak *Chevrol t. Frankrijk*. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid onttrokken om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de raad in principe zelfs gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen.

Dit betekent dat de toetsing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen veel verder dient te gaan dan de marginale toetsing van de motivering van de bestreden beslissing.

Dat bovendien is de logica van de Belgische wetgeving, al zou het onderzoek zich moeten beperken tot een marginale toetsing na het arrest en bij een eventuele vernietiging opnieuw een termijn van zes maanden krijgt, reeds afgewezen door het Hof van Justitie.

Het automatisch ingaan van een volledig nieuwe termijn van zes maanden zou het recht van een familielid van een EU-burger om een besluit te krijgen over de aanvraag voor een verblijfskaart in de zin van art. 10, lid 1, richtlijn 2004/38 erg kunnen bemoeilijken. Om de uitoefening van het fundamentele en individuele recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de EU-lidstaten te vergemakkelijken en te versterken, moet het familielid zo spoedig mogelijk in het bezit worden gesteld van de verblijfskaart. Een nieuwe termijn na een nietigverklaring is dan ook kennelijk onevenredig. Bijgevolg dienen de bevoegde autoriteiten een nieuw besluit te nemen binnen een redelijke termijn die in geen geval de termijn gesteld in art. 10, lid 1, richtlijn 2004/38 kan overschrijden zo stelt het Hof.

Dat enkel en alleen een beroep met volle rechtsmacht deze bepaling ten gronde kan doen werken voor zover men vasthoudt aan een termijn van zes maanden voor de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken."

2.10. Het tweede middel is onontvankelijk voor zover wordt opgeworpen: "Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 2,(...) van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. (...) Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel immers geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop dit alles werd geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.11. Verzoekende partij vangt haar betoog in het kader van de schending van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG aan door te poneren dat zij de begunstigde is van deze richtlijn conform de artikelen 3 van deze richtlijn. Deze bepaling werd in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt omgezet, meer bepaald in artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet. Naast de vaststelling dat verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op de schending van bepalingen van een richtlijn die zijn omgezet in nationale wetgeving – verzoekende partij laat immers na aan te tonen dat het geen deugdelijke omzetting betreft – is hierboven al gebleken dat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Immers heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij familielid ten laste is van haar Poolse schoondochter.

2.12. Voor de rest voert verzoekende partij een bladvullend theoretisch betoog over de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG *juncto* artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Kernpunt van haar betoog is dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben in betwistingen in het licht van de richtlijn 2004/38/EG.

2.13. De Raad stelt vooreerst vast dat de grieven van verzoekende partij geen betrekking hebben op de bestreden beslissing en dat zij door kritiek te geven op de rechtsmacht van de Raad niet aantoonde dat de bestreden beslissing onwettig is. Tevergeefs poogt verzoekende partij de bestreden beslissing te betrekken in dit debat door als aanknopingspunt te hanteren, een verwijzing in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing naar de beroepsmogelijkheden bij de Raad.

2.14. Wat de artikelen 30 en 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG betreft, verwijst de Raad naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3°, van de Richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoekende partij zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen nu zij niet aantoonde dat de omzetting niet correct is geschied.

De Raad merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekende partij brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Haar stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd.

Evenmin toont verzoekende partij aan dat het annulatieberoep voor de Raad - zoals omschreven in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet - geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Zij brengt geen gegevens aan die anderszins aantonen.

Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS, 7 juni 2008), in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in overweging B.16.3. gesteld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die

beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek, gevoerd door de Raad, haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Verzoekende partij laat overigens na concrete elementen aan te reiken die zij zou aanvoeren indien het annulatieberoep bij de Raad zou behandeld zijn *“in volle rechtsmacht”*.

De Raad treedt als annulatierechter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat bij de annulatieprocedure de feiten en omstandigheden niet onderzocht kunnen worden en dat de Raad zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur.

Er wordt niet aangetoond dat de behandeling van onderhavig beroep conform artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet strijdig is met artikel 30 of 31 van de Richtlijn 2004/38/EG of dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving.

Deze onderdelen zijn voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (het Handvest).

Dit artikel bepaalt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Verder wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH

27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008). Artikel 13 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 47 van het Handvest.

Verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen zonder deze toe te passen op haar persoonlijk. Nergens in het middel wordt aangeduid op welke wijze het beroep had kunnen leiden tot een ander resultaat indien de Raad zou oordelen “*in volle rechtsmacht*”.

2.16. Verzoekende partij voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan.

De Raad merkt op dat artikel 6.1 van het EVRM waarborgen biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Deze waarborgen zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en zij kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur, zoals *in casu* de verwerende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing enig recht, gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, miskent. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet.

Met de mogelijkheid om bij de Raad een annulatieberoep in te stellen, wordt tegemoet gekomen aan de door artikel 6 van het EVRM vereiste proceswaarborgen (cf. RvS 15 mei 2014, nr. 227.393; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). De Raad - wiens onafhankelijkheid en onpartijdigheid door de verzoekende partij overigens niet worden betwist - is immers bevoegd om zich over alle door de verzoekende partij aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen het bestreden besluit uit te spreken. Daarbij oefent de Raad een controle in rechte en in feite uit, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Een schending van artikel 6.1 van het EVRM kan dan ook niet blijken. Artikel 6.2 en 6.3 van het EVRM hebben voorts betrekking op de strafvervolgning, hetgeen totaal vreemd is aan het thans voorliggende geschil.

Bovendien merkt de Raad op dat - weerom - verzoekende partij nalaat gegevens bij te brengen over feiten waarover de Raad omwille van zijn bevoegdheid niet zou kunnen oordelen. In de mate dat verzoekende partij verwijst en deels citeert naar een “*uitspraak in de zaak Terra Woningen t. Nederland*”, “*de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk*” en de zaak “*Chevroil t. Frankrijk*” kaderen deze zaken zich niet in het vreemdelingenrecht en maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dezelfde redenering zou kunnen gevolgd worden in haar thans voorliggend beroep tegen de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de Raad niet in de mogelijkheid is de “*bestuurlijke feitenvaststelling*” te controleren of de wijze waarop deze tot stand is gekomen.

Deze onderdelen, zo al ontvankelijk, zijn ongegrond.

2.17. Tot slot stelt verzoekende partij dat het “*automatisch ingaan van een volledig nieuwe termijn van zes maanden*” voor het nemen van een nieuwe beslissing door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn en in strijd met artikel 10 van de Richtlijn 2004/38.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij hoe dan ook haar belang niet aantoonde bij deze grief nu de bestreden beslissing niet is genomen na een eerdere vernietigde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.18. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER